

WZROKOWIEC uczy się, patrząc. Jest wrażliwy na elementy wizualne otoczenia, kolory, kształty, ma potrzebę przebywania w ładnym środowisku. Jest schludny, zwraca uwagę na wygląd zewnętrzny swój i innych ludzi. Łatwo się dekoncentruje, jeśli w jego otoczeniu panuje nieład, dobrze zapamiętuje twarze. Mówiąc opisuje kształt, wygląd, wielkość rzeczy, inną osobę lub miejsce, w którym się znajduje lub które widział. Mówi szybko utrzymując z rozmówcą kontakt wzrokowy. Używa często słów takich jak: widzieć, patrzeć, spojrz, popatrz, wyobrażać, perspektywa, pokaz, obraz, wygląd, obserwować, horyzont, mglisty, kolor. Najlepiej zapamiętuje to, co zobaczy w postaci materiałów graficznych, tekstów, zdjęć, filmów, programów komputerowych, prezentacji, wykresów. Wszystko, co zostało wydrukowane i narysowane zostaje automatycznie przyswojone, przetworzone i zapamiętane. Nie przeszkadza mu w nauce muzyka, czy odgłosy rozmów, ale wizualna dezorganizacja, nieład i niepasujące do siebie szczegóły wyglądu otoczenia bądź osoby skutecznie wytrąca go z równowagi i nie pozwolą się skoncentrować, dopóki niedoskonałość (w jego odczuciu) nie zostanie poprawiona.

SŁUCHOWIEC uczy się słuchając, potrzebuje nieustannych bodźców słuchowych. Jest elokwentny, w kontakcie z inną osobą zwraca uwagę na jej imię, nazwisko, dźwięk głosu, sposób mówienia i oczywiście to, co mówi. Jeśli przez dłuższy czas przebywa w ciszy sam wytwarza dźwięki (nuci, śpiewa, gwizdże, mówi do siebie), mówi dużo i rytmicznie. Ma przyjemny głos, manipuluje tembrem głosu w trakcie mówienia, opisuje dźwięki, głosy, muzykę, efekty dźwiękowe, hałas w otoczeniu, szczegółowo opowiada o tym, co mówią inni. Używa słów: cichy, głośny, brzmieć, słuchać, głos, odgłosy, dźwięk, hałaśliwy, rozmawiać, harmonia, słyszeć, itp. Łatwo uczy się języków obcych. Pamięta to, co usłyszy, lub sam opowie. Najchętniej uczy się w grupie bądź z drugą osobą, poprzez zadawanie pytań i odpowiedzi na nie. W trakcie nauki potrzebuje ciszy. Muzyka, bądź jakiś hałas rozprasza go.

DOTYKOWIEC (czuciowiec) łączy zdobywane informacje ze zmysłem dotyku i emocjami. Posiada wysoką wrażliwość na doznania fizyczne oraz uczucia własne i innych, zwraca uwagę na komunikację pozawerbalną: wyraz twarzy, język ciała, tembr głosu, silniej odbiera emocje innych niż wypowiedziane przez nich słowa. Podczas rozmowy, utrzymuje kontakt wzrokowy z rozmówcą, by odczytać wyraz jego twarzy, często gestykuluje, zachowuje się bardzo ekspresyjnie, wyraża się poprzez ruch rąk i komunikację niewerbalną, opisuje swoje samopoczucie, doznania fizyczne i emocje, używa słów takich, jak: czuć, zimno, ciepło, twardy, miękki, świeży, pachnący, cierpieć, cieszyć się, bać się, mieć wrażenie, lubić, itd. Zapamiętuje treści działające na emocje. Jeśli coś zanotuje, naszkicuje bądź narysuje, lepiej to przyswoi. Koncentruje się na zadaniach umysłowych, gdy trzyma coś w dłoniach, szkicuje, używa klawiatury komputera, bawi się włosami, przedmiotami. Często jednak nie potrafi odciąć się od negatywizmu i uczuć innych a to nie pozwala mu skupić się na zadaniu i całkowicie dekoncentruje.

KINESTETYK angażuje się aktywnie w proces uczenia się poprzez symulację, eksperymenty, odgrywanie ról i ruch. Potrzebuje dużo przestrzeni, gdyż lubi dużo i często się poruszać, siedząc na krześle zwykle kołysze się lub porusza nogami, lubi zmieniać miejsce, podróżować. Jest wyczulony na ruch i działanie w otoczeniu, jest zorientowany na cel i pragmatyczny. Mówi niewiele i lakonicznie, za to często gestykuluje, szybko przechodzi do konkretów, używa słów opisujących działanie: robić, jechać, załatwiać, organizować, ruszać się, piąć się w górę, posuwać się do przodu, najlepszy, szybko. Kinestetyk zapamiętuje nowe treści poprzez zaangażowanie w aktywność ruchową, najlepiej, gdy towarzyszy temu współzawodnictwo. Lubi dotykać przedmiotów, manipulować nimi. W czasie nauki wskazane jest, by robił częste przerwy i wykorzystywał je na ćwiczenia fizyczne lub przemieszczanie się. Pomimo iż sam potrzebuje ruchu, by się uczyć, ruch innych rozprasza go i dekoncentruje.